

בעזרת השם יתברך

סדר השכמת הבוקר

סדר
ברכת המזון
וקריאת שמע
על המטה

באותיות גדולות

מעלות אַמירת אָמן (פּאָידיש)

דער גרויסער באלוינונג (שכר) פאר זאגן אָמן

(א) דער וואס זאגט אָמן מיט זיין גאנצן כח עפענט מען אים די טויערן פון גו-עזר מען צורייסט זיין גור-דין - און מען איז מוחל זיינע אלע עברות. (שבת קיט:)

(ב) פון ווען א קליין קינד זאגט אָמן איז ער זוכה צו עולם הבא. (סנהדרין קי:)

(ג) עס איז נישטא קיין גרעסערע ואף פאר השם יתברך ווי "אָמן" וואס אידן זאגן. (דברים רבה ז)

(ד) דער וואס זאגט אָמן אויף די וועלט וועט זוכה זיין צו זאגן אָמן לעתיד. (שם, ומדרש מנחם צו, ח)

(ה) עמית-ארץ וואס קענען נישט לערנען אפלו חמש און האבן בלויז דעם שכר פון גיין אין שוהל און זאגן אָמן איז אויף גענוג. (אגדה בראשית עט)

(ו) די וואס זאגן אָמן יאה שמה רבא מיטן גאנצן כח, זייער פלאץ אין צווייטן היכל פון גו-עזר. (זהר הקדוש, חלק א, לח:)

(ז) דער וואס זאגט אָמן מיטן גאנצן כח, און די געהעריגע כונה, צורייסט מען זיין גור-דין וואס איז אנגעשריבן אויף זיינע זיבעציג יאר. (שבת קיט: ובתוספות, זהר הקדוש חלק ג, כ. תקוני זהר יט. מ.)

(ח) ביים זאגן יאה שמה רבא דארף מען מערר זיין אלע איברים (גלידער) צו זאגן מיט כח און מיט דעם צוברעכט מען די כח פון די סטרא אחרא. (זהר הקדוש, חלק ג, רכ.)

(ט) ווען אידן זאגן אָמן עפענען זיך אין הימל די טויערן פון ברכה און שמחה. (שם, רפה:)

(י) די וואס זאגן אָמן און עפענען דורכדעם די טויערן פון הימל, טוט הקדוש-ברוך-הוא עפענען די טויערן פון הימל ווען זיי בעטן אין א עת צרה. (שם)

(יא) ווען אידן זאגן הוייער אָמן יהא שְׁמָה רַבָּא ווערט השם יתברך פיל מיט רחמנות אויף יעדן אָפּלו אויף די רשעים פון גיהנם. (זהר הקדוש, חלק א, סב:)

(יב) דער גרעסטער לויב פאר השם יתברך איז קדיש וואס צוברעכט די סטרא אחרא מיט אלע קלפות. (זהר הקדוש חלק ב, קכט:; וחלק ג, קכט:)

(יג) די וועלט שטייט אויף אָמן יהא שְׁמָה רַבָּא וואס מען זאגט נאכן לערנען. (סוטה מט.)

(יד) ווען דער חכם דרש'נט און מען זאגט נאכן לערנען אָמן יהא שְׁמָה רַבָּא, אָפּלו עס איז שוין אנגעשריבן אויף אים גזרות פון הונדערט יאר איז השם יתברך מוחל. (קהלת רבה ט-כ, מדרש שוחר טוב משלי י)

(טו) דער וואס זאגט אָמן יהא שְׁמָה רַבָּא מיטן גאנצן כח אָפּלו ער האט געהאט די עברה פון עבודה-זרה איז מען אים מוחל. (זהר הקדוש ויקרא, רעיא-מהימנא דף כ.)

(טז) דער וואס זאגט אָמן יהא שְׁמָה רַבָּא איז מען אים מוחל אלע עברות. (חרדים מצות תשובה פרק ז)

(יז) דער וואס רעדט דברים בטלים (קל-נוחמר דברים אסורים אזוי ווי: לשון הרע, רכילות, ליצנות, נוול פה) אין שוהל וויי איז פאר אים - ער נוייזט אז דער באשעפער איז חס ושלום נישט דארט און ער האט נישט מורא פון אים - ער איז מבזה די שכינה הקדושה - און ער האט נישט קיין חלק באלקי ישראל. (זהר הקדוש תרומה קלא: ועין עוד במהר"ם שי"ף פּרשׂת ואתחנן בארך באור הזהר הקדוש)

(יח) עס איז א מצוה צו זיצן אין בית-המדרש מיט מורא און הכנעה וועגן פחד פון השם יתברך וואס רוהט דארט. (חרדים פרק א, במצוות עשה התלויות בלב ואפשר לקיים בכל יום)

(יט) מען טאר זיך נישט פירען אין בית־המדרש מיט קלות, צ.ב.ש. שטיפער, געלעכטער, דברים בטלים. (מגלה כט. שלחן־ערוך ארח־חיים סימן קנא-א, תרדים שם, ספר חסידים סימן ח"י, רוקח)

ענש בטול אמירתה בשיחה בטלה

דער וואס רעדט ביי הויכע שמונה־עשרה,
ביי קדיש, אדער ביים ליינען און זאגט
נישט אמן:

(א) ווען ער וועט זיין אין א צרה רחמנא לצלן שפארט מען אפ די טויערן פון הימל נישט צו הערן זיין געבעט. (זהר הקדוש פרשת וילך)

(ב) ער ווערט ארויסגעשטעלט פון מחצה פון השם יתברך פערציג טעג. (ספר זכירה בשם האריז"ל)

(ג) הייסט א חוטא ומחטיא. (שם)

(ד) ער פארשעמט דעם באשעפער. (רבנו בחיי, בשלח)

(ה) ער ווערט געשטראפט מיטן ערגסטן גיהנם און וועט פון דארט קיינמאל נישט ארויס גיין. (שם, ואור צדיקים דף יג)

(ו) אפלו איין אמן נישט געזאגט וועט ער זיין נאכן שטארבען אין שאל תחתית און ער וועט פון דארט קיינמאל נישט ארויס גיין. (אור צדיקים דף יג)

(ז) ער וועט בלייבן פארשעמט אויף ביידע וועלטן. (פריי־עז־חיים, שער הפונות אמן, פרק ב)

(ח) ווען ער קומט אויף יענע וועלט רופט מען אויס: פארמאכט די טויערן פון גן־עדן ער זאל נישט קענען אריינגיין, וויי צו אים און צו זיין נשמה. (ספרא דרבי המנונא סבא)

דער גאון וקדוש בעל תוס' יו"ט וצ"ל האט איינגעפירט צו מאכן א "מי שפירך" יעדן שבת פאר אלע וואס רעדן נישט אין שוהל דברים בטלים צוליב די מוראדיגע הריגות פון יאר פ"ח ווי א האלב מיליאן אידן זענען אנגעקומען. און פון הימל האט מען אויסגעזאגט אז דאס אלעס איז געקומען דורכן שמועסען אין ביהמ"ד (מורא מקדש להק' רב ייבא וצ"ל).

די קדושה פון ביהמ"ד איז פוהל הארפער פון די קדושה פון א שוהל (יור"ד סי' רמ"ו סעי' י"ז).

יעדער וואס איז אין ביהמ"ד אין די פרייליכע צייטן אזוי ווי יו"ט — שמחת תורה — פורים, א.א.וו. ווען דאס שמועסען און געלעכטער איז שטארקער ווי געווענליך, זאל מוה"ה זיין (צושטערן) ווי נויט מעגליך, און לפחות ער אליין זאל זיין שטים (פלא יועץ ערך ביה"כ, וע"ע ס' הפנים או' כ"ד).

דער וואס וויל לאנג לעבן זאל נישט רעדן איפריגע רייד אין שוהל, וועט ער זוכה זיין צו אריכות ימים (ייטב לב פ' חבא, באורך).

עס איז דא א חרם פון רבינו גרשון מאיר הגולה אז מען זאל נישט רעדן אין שוהל נאר זיצן מיט פארקט און ציטער (באר הגולה יור"ד סי' של"ד סעי' מ"ח, או' קכ"ג). די פירצה פון שמועסען אין שוהל האט צוגעברענגט אז מען זאל גרינגהאלטן

פלמדי חכמים און ערליכע אידן (דברי מהרי"א עה"ת ח"ב דף ק"ב).

דער איסור פון רעדן לשוה"ר — ליצינות — רכילות — דברים בטלים, מיט מחלוקת איז פיל גרעסער און דער שטראף פיל ערגער אויב מיטוט דאס אין שוהל, מ'פארשעמט די שכינה הק' אין זיין פאלאץ, און מ'איז נאך מכשיל אנדערע מענטשן מיט-צוהעלפן מיט די מחלוקת און די איפריגע אויבענדערמאנטע איסורים (מ"ב סק"ב). דער אנהייבער וועט פאקומען זיין שטראף קעגן אלע אנדערע, (שם).

מיר געפונען ביי א נפטר (טויטען) וואס האט אויסגעזאגט דעם סוד פארנוואס ער האט זוכה געווען נישט פארפוילט צו ווערן צווישן די אנדערע "ווייל ער האט קיינמאל נישט געשמועסט אין ביהמ"ד, (מדרש מובא בילקוט ראובני ערך שתיקה או' ט').

די קליידער וואס מגייט דערין אין ביהמ"ד זאל נישט האבן קיין פלעק אדער שמוץ (סעי' ח').

דער גרויסער באלוינונג (שכר) פאר זאגן אמן

דער וואס זאגט אמן מיט זיין גאנצן פם עפענט מען אים די טויערן פון גן עדן מען צוהייסט זיין גזר דין — און מען איז מוהל זיינע אלע צעדירות (שבת קיט:). פון ווען א קליין קינד זאגט אמן איז ער זוכה צו עולם הבא (סנהדרין קי:). עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פאר השי"ת ווי "אמן" וואס אידן זאגן (דברים רבה

אמן יהא שמיה רבא

א. ט"ו עינים איבער גורם מחיית עמלק ממלכות העולמות וממלכות חלקי נפשו.

ב. גורם שיתמלא שמו בגדול בכל ארצותיו.

ג. לורן להשתתף עם אשר השכינה כמו שהוא ית' מתחנך אז ענ

גלותו כביכול, ויחזור רחמים על כנסת ישראל

ד. גורם כהשבת שפע בכל העולמות. ה. גורם לבעל גזירות קשות משרא.

ו. גורם שיומשך שפע לכללות ישראל בפרטות. ז. גורם להזיל רשעים מתיבות.

ח. גורם להשלות כהמות הכחות ושל תורה הכתובות בלעז גדול.

ט. גורם שיתקשר בשורש העליון. י. גורם להשלות כל יסודי קודש מהחלושים להקדושה.

יא. גורם שיתקשר שמו ית' בכל העולמות.

יב. ט"ו קבלת מסירות נפש מקיים מצוות-עשה מקדוש השם שהוא

ומקדושי בחור בני ישראל שהוא מוכן ומזומן למסור גופו ונפשו

לכבוד השי"ת ויתעלה.

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי
 וְקַיִם. שֶׁהַחַיִּימוֹת בִּי נִשְׁמָתִי
 בְּחַמְלָה. רַבָּה אֲמוּנָתְךָ.
 רֵאשִׁית חֲכָמָה יֵרֵאת יי.
 שִׁכָּר טוֹב לְכָל עוֹשֵׂיהֶם.
 תְּהַלְלֵנוּ עוֹמְדֵת לָעַד, בָּרוּךְ
 שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
 וָעַד.

תוֹרָה צִוָּה לָנוּ מִשָּׁה מוֹרֶשָׁה
 קְהִלַּת יַעֲקֹב. שְׁמַע בְּנֵי
 מוֹסֵר אָבִיךָ וְאַל תִּמְשַׁח

תֹּרֶת אֶמֶךָ. תֹּרֶה תִּהְיֶה
אֲמוֹנָתִי וְאֵל שִׂדִּי בַּעֲזָרָתִי
וְאַתָּם הִדְבַּקִּים בִּי
אֲלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם
לִישׁוּעַתְךָ קִוִּיתִי יי:

אֲדוֹנִי גָאֵט מִיין לִיבֶער גָאֵט אִיךְ הָאָפֶע
צו דיר אִין צו דיין לִיבֶען גִּיבָאָט. אִיךְ
וועל טוהן וואס טאטע מאמע הייסט.
און וואס אלע גוטע פֿרוֹמע לייט הייסען
טוהן צו גוטען א בִּרְכָה וְהַצְלָחָה אויף
מִיין קעפּעלע אָמֵן סְלֵה יי:

כשלוּבש הטלית-קטן נוטל את הציצית בידו, מפריד בין
החוטים, מנשקם, ומברך יי.

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל מִצְוֹת צִיצִית יי:

יְהי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי שְׁתֵּהא חֲשׂוֹכָה מִצּוֹת
צִיצִת לְפָנֶיךָ כְּאֵלֹו קִימְתִּיהָ בְּכָל
פְּרִטְיָה וְדִקְדּוּקִיהָ וּבִנְיַתֶיהָ וְתַרְי"ג
מִצּוֹת תִּתְּלוּם בָּהּ אָמֵן סְלָה:

מִצּוֹת יי בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצּוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יִצְרָאֵת
הָאָדָם בְּחֻקָּמָה וּבְרָא בּוֹ נְקָבִים וְנְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גְּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדָה שְׁאֵם
יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסְתֵּם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמֹוד לְפָנֶיךָ אֲפִילוּ שְׁעָה אֶחָת: בְּרוּךְ
אַתָּה יי רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

אֱלֹהֵי. נִשְׁמָה שְׁנֵתָת בִּי מְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְּרָאֲתָה אַתָּה יִצְרָתָה אַתָּה נִפְתַּחְתָּה
בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְרָה בְּקֶרְבִּי וְאַתָּה עֲתִיד לְטַלָּה
מִמֶּנִּי וּלְהַחְזִירָה בִּי לְעֲתִיד לָבֵא. כָּל זְמַן
שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּקֶרְבִּי מוֹרָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּחַזֵּיר נְשָׁמוֹת לְפָגְרִים יָמִיתִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהִעֲרַבְנָא יי אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ
בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה
אֶנְחָנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְרֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמָּה:
בְּרוּךְ אַתָּה יי, הַמְּלַמֵּד תוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־
תּוֹרָתוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה יי, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בָּנָיו לֵאמֹר
כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם:

יְבָרְכֶךָ יי וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יי פָּנָיו אֵלֶיךָ
וַיַּחֲנֶךָ: יֵשֵׂא יי אֶת פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ
שָׁלוֹם:

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי, עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי אֶבְרָכֵם:

אֱלֹהֵי דְבָרִים שְׂאִין לָהֶם שְׁעוֹר,
הַפְּאָה וְהַבְּכוּרִים וְהָרְאִיוֹן
וּגְמִילוֹת חֲסָדִים וְתִלְמוּד תּוֹרָה:
אֱלֹהֵי דְבָרִים שְׂאָדָם אוֹכֵל
פְּרוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקָּרוֹן
קִיַּמַת לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלֹהֵי הֵן:
כְּבוֹד אָב וָאִם וּגְמִילוֹת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמְּדָרֶשׁ שְׁחֲרִית
וְעֶרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כֶּלֶה וְלוֹיֹת
הֵמָּה וְעִיּוֹן תְּפִלָּה וְהַבָּאת שְׁלוֹם
בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתִלְמוּד תּוֹרָה
כְּנֶגֶד כָּלָם:

קריאת שמע.

יחיד אומר אל מלך נאמן :

שמע ישראל יהוה אלהינו
יהוה אחד :

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

ואהבת את יהוה אלהיך
בכל לבבך ובכל נפשך
ובכל מאריך : והיו הדברים
האלה אשר אנכי מצוך היום
על לבבך : ושננתם לבניך
ודברת בם בשבתך בביתך
ובלכתך בדרך ובשכבך
ובקומך : וקשרתם לאזת על-

יָדָד וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינָיִךְ׃
 וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבִשְׁעֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַ תִּשְׁמָעוּ אֵל־
 מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם
 לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ
 בְּכָל־לִבְבְּכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי
 מִטֶּר־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֶה וּמִלְקוֹשׁ
 וְאִסְפַּת דָּגָךְ וְתִירְשֶׁךָ וַיְצַדְךָ׃
 וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשֶׂדֶךָ לְבֹהֶמְתְּךָ וְאָכְלָתָּ
 וְשִׁבַּעְתָּ׃ הִשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה
 לִבְבְּכֶם וְסָרְתֶם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים
 אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה

אֵף יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְלֹא יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבֹדְתֶם מִהֶרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם׃
וְשִׁמְתֶם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לִבְבְּכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת
עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשַׁבָּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ׃ וְכַתַּבְתֶּם עַל־
מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ׃

לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָשַׁבַּע יְהוָה
לְאֲבֹתֵיכֶם לֵאמֹר לָהֶם כִּי־מֵי הַשָּׁמַיִם
עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצֵת עַל־כְּנָפֵי
בְּגָדֵיהֶם לְדֶרֶתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצֵת
הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצֵת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־
כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא
תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן
תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי
וְהָיִיתֶם קְדָשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵן

סדר נטילת ידים וברכת המוציא

ווען מען וואשט זיך צו ברויט זאגט מען

שְׂאוּ יְדֵיכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת יְיָ וְאִשָּׁא
כַּפֵּי אֵל מִצֹּתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי
וְאִשְׁיחָה בְּחֻקֶּיךָ :

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדַיִם :

אויבער ברויט מאכט מען די ברכה

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ :

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן
הָיִינוּ בְּחַלְמִים: ב אֲזִי יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ
רִנָּה אֲזִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם־אֱלֹהִים:
ג הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים: ד שׁוֹבָה
יְהוָה אֶת־שְׁבוּתָנוּ שְׂכִיתֵנוּ ק' כְּאֶפִּיקִים בְּנֶגֶב: ה הַזֹּרְעִים
בְּדִמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: ו הַלֹּדֶךְ יִלֵּךְ וּבִכְהָ נִשָּׂא
מִשְׁךְ־הַזֹּרֵעַ בְּאִיבָא בְּרִנָּה נִשָּׂא אֶלְמָתֵנוּ:

הנני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה של ברכת המזון. שנאמר, ואכלת
ושבעת וברכת את יי אלהיך, על הארץ הטובה, אשר נתן לך:

שלשה שאכלו כאחד חייבין כוויחן, כיצד פושטין:

המזון אוסר רבותי מיר ועד לען בענטשען:

וענין המסובין יהי שם יי מבורך מעתה ועד עולם: המזון חוזר יהי שם וכו' י:

ומסיף עוד בְּרָשׁוֹת מְרַנֵּן וְרַבּוּתִי נִבְרָךְ (המזון בעשרה אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֲכָלְנוּ מִשְׁעָר:

וענין המסובין בְּרוּךְ (בעשרה אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֲכָלְנוּ מִשְׁעָר וּבִטְבוֹ מִיָּנוּ:

סדר ברכת המזון
ברוך הוא וברוך שמו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַזֶּה
אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן
בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים הוּא נוֹתֵן
לָחֶם לְכָל בָּשָׂר כִּי לָעוֹלָם
חֶסֶדוֹ. וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל תִּמְיֵד
לֹא חֶסֶד לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵד לָנוּ
מִזֶּן לָעוֹלָם וָעֶד: בְּעֶבֶר
שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוּא אֵל זֶן
וּמִפְרִנָּם לְכָל וּמִטֵּיב לְכָל
וּמִכֵּין מִזֶּן לְכָל בְּרִיּוֹתָיו

אֲשֶׁר בָּרָא כָּאֱמוּנָה: פִּוְתָח
 אֶת יְדָךְ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-
 חַי רֵצוֹן: בָּרוּךְ אַתָּה יי
 הַזֶּן אֶת הַכֹּל:

נִוְדָה לְךָ יי אֱלֹהֵינוּ עַל
 שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאֲבֹתֵינוּ
 אֶרֶץ חֶמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה
 וְעַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפָדִיתָנוּ
 מִבֵּית עַבָדִים וְעַל בְּרִיתְךָ
 שֶׁחָתַמְתָּ בְּבִשְׁרֵנוּ וְעַל

תּוֹרַתְךָ שֶׁל מִדְּתָנוּ וְעַל
חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ וְעַל חַיִּים
חֵן וְחֶסֶד שֶׁחֻנַּנְתָּנוּ וְעַל
אֲכִילַת מִזֶּן שֶׁאַתָּה זֵן
וּמִפְּרִיָם אוֹתָנוּ תָּמִיד בְּכָל
יוֹם וּבְכָל יֵת וּבְכָל שָׁעָה:

חמוכה אין סדרים זאנש מען דא על הניסים

וְעַל הַכֹּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ
יִתְבָּרֵךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. כִּכְתוּב
וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ

את יי אלהיך על הארץ
הטובה אשר נתן לך. ברוך
אתה יי על הארץ ועל
התמוז:

רחם נא יי אלהינו על
ישראל עמך. ועל ירושלים
עירך ועל ציון משכן כבודך
ועל מלכות בית דוד
משיחך ועל הבית הגדול
והקדוש שנקרא שםך
עליו. אלהינו אבינו רענו

זִנְנוּ פִּרְנָסֵנוּ וְכָל־כֹּלֵנוּ
 וְהִרְוִיחֵנוּ וְהִרְוֵה לָנוּ יי
 אֱלֹהֵינוּ מִהֲרָה מִכָּל
 צָרוֹתֵינוּ וְנָא אֵל תַּצְרִיכֵנוּ
 יי אֱלֹהֵינוּ לֹא לַיְדֵי מִתַּנַּת
 בֶּשֶׁר וְדָם וְלֹא לַיְדֵי
 הַלְוָאתָם כִּי אִם לַיֶּדֶךְ
 הַמְּלָאָה הַפֹּת וְחָה
 הַקְדוּשָׁה וְהִרְחֲבָה שְׂלֹא
 נִבּוֹשׁ וְלֹא נִכְלָם לְעַלְמָא וְעַד:

לשם

רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּמִצּוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי
 הַשָּׁבֶת הַגָּדוֹל וְהַקְדוּשׁ הַזֶּה. כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ
 הוּא לְפָנֶיךָ, לְשָׁבֶת בּוֹ וְלָנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה בְּמִצְוֹת רְצוֹנָךְ
 וּבְרְצוֹנָךְ הֵנִיחַ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ, שְׂלֹא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם
 מְנוּחָתָנוּ. וְהִרְאֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ, וּבִבְנִין יְרוּשָׁלַיִם
 עִיר קְדֻשָּׁךְ, כִּי אַתָּה הוּא בֹעֵל הַיְשׁוּעוֹת וּבֹעֵל הַנְּחֻמוֹת:

סדר ברכת המזון

(* בראש חודש ויום טוב וחול המועד וראש השנה אומרים זה :

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ, וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע, וְיִפְקֹד
וְיִזְכֹּר זְכוּרֵינוּ וּפְקֻדוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן מַשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד
עֲבֹדֶךָ, וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַּיִם עִיר קֹדֶשְׁךָ, וְזִכְרוֹן כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ,
לְפָלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן וּלְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, בְּיוֹם

ראש חודש לפסח לשבועות לסוכות
ראש תחדש חג המצות חג השבועות חג הסוכות

לשמיני עצרת ולשמחת תורה לראש השנה לידים האוכלים כיום כפור, יאמרו
השמיני חג העצרת הזכרון הפפורים

הזה. זכרנו יי אלהינו בו לטובה. ופקדנו בו לברכה. והשיענו בו
לחיים טובים ובברכה ישועה ורחמים, חס וחננו, ורחם עלינו והשיענו, כי
אלהך עינינו, כי אל מלך חנון ורחום אתה:

וּבִנְהָ יְרוּשָׁלַּיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בָּרוּךְ אַתָּה
יְי בּוֹנֵה בְּרַחֲמָיו יְרוּשָׁלַּיִם

אָמֵן :

בָּרוּךְ אַתָּה יְי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינוּ מֶלְכֵנוּ
אֲדִירֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ

יוֹצֵרֵנוּ קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב
 רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל הַמֶּלֶךְ
 הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל שְׂבָבָה
 יוֹם וַיּוֹם הוּא הַמְּטִיב. הוּא
 מְטִיב. הוּא יִמְטִיב לָנוּ. הוּא
 גִּמְלָנוּ. הוּא גּוֹמְלָנוּ. הוּא
 יִגְמְלָנוּ לָעֵד, לְחַן וּלְחֶסֶד
 וּלְרַחֲמִים, וּלְרוּחַ הַצֶּלֶה
 וְהַצֹּלָה בְּרָכָה וַיְשׁוּעָה
 נְחָמָה פִּרְנָסָה וּכְלִפְלָה
 וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל
 טוֹב וּמְכָר טוֹב לְעוֹלָם אֵל

יְחַסְדֵּנוּ: הַרְחֵמֵן הוּא יִמְלֹךְ.
 עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: הַרְחֵמֵן הוּא
 יִתְבָּרֵךְ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ הַרְחֵמֵן
 הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר הַדּוֹרִים
 וַיִּתֵּן פֶּאֶר בָּנוּ לָעֵד וּלְנֵצַח
 נְצָחִים וַיִּתְּהִיר בָּנוּ לָעֵד
 וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, הַרְחֵמֵן
 הוּא יִפְרֹנֵסנוּ בְּכָבוֹד.
 הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁבֹּר עָלֵנוּ
 מֵעַל צָוָארֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
 קוֹמָמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ, הַרְחֵמֵן

הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרָכָה
 מְרֵבָה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל
 שְׂלֵחָן זֶה שְׂאֵבֵלָנוּ עָלֵינוּ.
 הַרְחֵמֶן הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת
 אֱלֹהֵינוּ הַנָּבִיא זְכוּר לְטוֹב
 וְיִבְשָׁר לָנוּ בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת
 יְשׁוּעוֹת וְנִחָמוֹת. הַרְחֵמֶן
 הוּא יְבָרֵךְ אֶת (אָבִי מוֹרֵי)
 בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת (אִמִּי
 מוֹרֵתִי) בַּעֲלַת הַבַּיִת הַזֶּה
 אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם וְאֶת אֲרָצָם

וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם אוֹתָנוּ
וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָנוּ כִּמּוֹ
שָׁנֹת בָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ
אֲבָרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּכָל
מִכַּל כָּל כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ
כָּלֵנוּ יַחַד בְּבִרְכָּה שְׁלָמָה
וְנֹאמַר אָמֵן:

בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עֲלֵיהֶם וְעַלֵּינוּ זְכוֹת, שֶׁהָיָא
לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם, וְנִשְׂא בְּרָכָה
מֵאֵת יְיָ וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁרָאֵל, וְנִמְצָא חֵן וְשִׂכָּר
טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם * :

דְּשַׁבַּת הַרְחֵמֵן, הוּא יִנְחִילֵנוּ יוֹם שְׂכָרוֹ שְׂכַת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים;
דְּרִיחַ הַרְחֵמֵן, הוּא יַחְדָּשׁ עֲלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָּה;
דְּיוֹם טוֹב הַרְחֵמֵן, הוּא יִנְחִילֵנוּ יוֹם שְׂכָרוֹ טוֹב;
דְּרִיחַ הַרְחֵמֵן, הוּא יַחְדָּשׁ עֲלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָּה;
דְּסוּכוֹת הַרְחֵמֵן, הוּא יָקִים לָנוּ אֶת סִפְת דְּדוֹר הַנּוֹפֶלֶת:

הַרְחֵם, הוּא יִזְכְּנוּ לַיָּמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
 בחור מַגְדִּיל (בשבת וביו"ט ובחוד"מ ובפ"ח אומר
 מַגְדִּיל) יְשׁוּעוֹת מַלְכוּ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לַמְּשִׁיחַ לְדוֹד
 וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה
 שְׁלוֹם, עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן:

יִרְאוּ אֶת יְיָ קְדוֹשׁוֹ כִּי אֵין
 מַחֲסוֹר לִירְאָיו: כְּפִירִים
 רָשׁוּ וְרָעִבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְיָ לֹא
 יַחֲסְרוּ כֹל טוֹב: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי
 טוֹב כִּי לָעוֹלָם חֲסִדוֹ: פֹּתַח
 אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי
 רְצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר
 יִבְטַח בֵּי יְיָ וְהָיָה יְיָ מְבַטְחוֹ:
 נַעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי וְלֹא
 רָאִיתִי צָדִיק נֶעְזֵב וְזָרְעוֹ

מִבְּקֶשׁ לָחֶם יְיָ עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן
יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמְפִּיל
חֲבִלֵי שָׁנָה עַל עֵינֵינוּ וְתַנּוּמָה עַל עַפְעָפֵינוּ.
וּמֵאִיר לְאִישׁוֹן בֵּת עֵינַי. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּשַׁכְּבֵנִי לְשָׁלוֹם
וְתַעֲמִידֵנִי לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וְתֵן חֲלָקִי
בְּתוֹרָתְךָ, וְתַרְגִּילֵנִי לְדַבֵּר מִצְוָה, וְאֵל תַּרְגִּילֵנִי
לְדַבֵּר עֲבָרָה וְאֵל תְּבִיאֵנִי לִידֵי חֶטָּא וְלֹא לִידֵי
נִסְיוֹן וְלֹא לִידֵי בִזְיוֹן, וְיִשְׁלֹט בִּי יֵצֶר טוֹב וְאֵל
יִשְׁלֹט בִּי יֵצֶר הָרָע, וְתַצִּילֵנִי מִשָּׁטָן וּמִפְּגַע
רָע וּמִחֲלָיִם רָעִים, וְאֵל יְבַהֲלֵנִי רַעְיוֹנֵי וַחֲלוֹמוֹת
רָעִים וְהַרְחֹקֵם רָעִים וְתִהְיֶה מִטְּתִי שְׁלָמָה
לְפָנֶיךָ וְהָאֵר עֵינֵי פֶן אִישָׁן הַמּוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמְּאִיר לְעוֹלָם כָּלוֹ בְּכָבוֹד:

אל מלך נאמן:

שִׁמְעֵה יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵנוּ יְיָ
אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וְאַהֲבַת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל

לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל
 מְאֹדְךָ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצֹוֶה הַיּוֹם עָלֶיךָ
 לְבַבְךָ : וּשְׁנֵנָתָם לְבִנְיָה
 וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
 בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ וּקְשִׁירָתָם
 לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטַפָּת
 בֵּין עֵינֶיךָ וּכְתִבְתָּם עַל
 מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ :
 וַיְהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
 וַיַּעַשׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ

קריאת שמע על המטה

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

יֵשֵׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שֹׁדֵי
יְתֻרֹנָן, אָמַר לִי מַחֲסִי
וּמִצְדֻדָּתִי אֵלֶּהי אֲבִטָּח בּוֹ.
כִּי הוּא יַצִּילָךְ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ
מִדְּבַר הַוּוֹת, בְּאַבְרָתוֹ יִסָּךְ
לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תִּתְחַסֶּה צָנָה
וְסוֹחֲרָה אֲמַתּוֹ, לֹא תִירָא
מִפִּיחַד לִיָּדָה, מִחֵץ יַעֲוֹף
יוֹמָם, מִדְּבַר בָּאֶפֶל יִהְיֶה לְךָ
מִקֵּטֶב יִשׁוּד צְהָרִים, יִפּוֹל

מַצִּידֶךָ אֱלֹהֶיךָ וּרְבָבָה מִיְּמִינֶךָ
אֱלֹהֶיךָ לֹא יִגָּשׁ. רַק בְּעֵינֶיךָ
תִּבְיט, וְשִׁלְמַת רִשְׁעִים
תִּרְאֶה. כִּי אַתָּה יי מַחֲסִי.
עֲלִיזֹן שִׁמְתָּ מְעוֹנֶךָ: לֹא
תֵאָנֶה אֱלֹהֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא
יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ: כִּי מִלְּאֲכָוִי
יִצְוָה לָךְ, לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל
דְּרָכֶיךָ: עַל כַּפִּים יִשְׁאוּנֶךָ
פֶּן תִּגּוֹף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: עַל
שַׁחַל וּפֶתֶן תִּדְרוֹךְ תִּרְמוֹם

כְּפִיר וְתַנִּין : כִּי בִי חָשַׁק
וְאֶפְלָטָהוּ אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי יָדַע
שְׁמִי : יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ
אֲנֹכִי בְּצָרָה אֶחְלָצֶהוּ
וְאֶכְבֹּדֶהוּ : אֶרְדֵּי יָמִים
אֲשַׁבֵּי עֵהוּ וְאֶרְאֶהוּ
בִישׁוּעָתִי : אֶרְדֵּי וכו'

י, מה רבו צרי, רבים קמים עלי: רבים אמרים
לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה: ואתה יי מן
פועדי, כבודי ומרים ראשי: קולי אל יי אקרא, ויענני
מהר קדשו סלה: אני שכבתי ואישנה, הקיצותי, כי
יי יסמכני: לא אירא מרובות עם, אשר סביב שתי
עלי: קומה יי, הושיעני אלהי, כי הכית את כל אויבי
לחי, שני רשעים שפרת: ליי הישועה, על עמך
ברכתך סלה:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יי אֱלֹהֵנוּ לְשֵׁלוֹם

וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְכֵנוּ לְחַיִּים
וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמָךְ
וְתִקֵּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְפָּנֶיךָ וְחַוְשִׁיעֵנוּ לְמַעַן
שְׁמֶךָ וְהִגֵּן בְּעֵדֵנוּ וְהִסֵּר
מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר וְחֶרֶב
וְרָעָב וְיָגוֹן • וְהִסֵּר שָׂטָן
מִלְפָּנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל
כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל
שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אַתָּה כִּי
אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה

וְשִׁמּוֹר צִאתָנוּ וּבֹאֲנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

בָּרוּךְ יי בְּיוֹם, בָּרוּךְ יי בְּלֵילָה, בָּרוּךְ יי בְּשִׁכְבָּנוּ,
בָּרוּךְ יי בְּקוּמָנוּ. כִּי בִידֶךָ נִפְשׁוֹת חַיִּים
וְהַמָּתִים, אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפֶּשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ
בִּידֶךָ אֶפְקִיד רוּחִי, פְּדִיתָה אוֹתִי יי אֵל אֱמֶת. אֲדַהֲנֶנּוּ
שְׂבָשְׁמִים, יַחַד שְׁמֶךָ, וְקִים מַלְכוּתְךָ תָּמִיד, וְמְרוֹךְ
עֲלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

יֵרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לִבֵּנוּ
וְתִגַּל נַפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ
בְּאֱמֶת בְּאֶמֶר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ
אֲדַהֲדֶךָ יי מֶלֶךְ יי מֶלֶךְ יי
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי
הַמַּלְכוּת שְׁלֶךָ הִיא
וּלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד

כִּי אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֱלֹה אֶתָּה׃
הַמֶּלֶךְ אֵךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל
רָע׃ יְבָרֵךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא
בָּהֶם שְׁמִי וְשֵׁם אֲבוֹתַי׃
אֲבָרְכֵם וַיִּצְחַק וַיִּדְּגוּ לָרֹב
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר, אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְהִישָׁר
בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה, וְהִאֲזִנָּה לְמִצְוֹתָיו, וְשָׁמַרְתָּ כָּל
תְּחִינוֹ, כָּל הַמִּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם, לֹא אֲשִׁים
עֲלֶיךָ, כִּי אֲנִי יְיָ רֹפֵאֲךָ׃ וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל הַשָּׁמַיִם, וַיַּעַר יְיָ בְּךָ
הַשָּׁמַיִם, וַיַּעַר יְיָ בְּךָ, הַבּוֹחֵר בִּירוּשָׁלַיִם, הֲלֹא זֶה אוֹד
מִצֵּל מֵאֵשׁ׃ הִנֵּה מִשְׁתּוֹ שֶׁלֹּשְׁמֹה, לְשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב
לָהּ, מִגְּבוּרֵי יִשְׂרָאֵל׃ כָּלֵם אַחֲזִי חָרֵב, מִלְּמַדֵּי מִלְחָמָה,
אִישׁ חָרְבוֹ עַל יָרְכוֹ, מִפֶּחַד בְּלִירוֹת׃

יְבָרְכֵךְ יְיָ וַיִּשְׁמְרֵךְ׃ יֵאָר יְיָ
פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶנֶךָ׃ יִשְׂאֵל פָּנָיו

אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לָךְ שְׁרוּם: ^{ג"פ}

ג"פ הנה לא ינום ולא יישן.
שומר ישראל: ג"פ לישועתך קויתי יי, קויתי יי
לישועתך, יי לישועתך קויתי: ג"פ בשם יי אל הוי ישראל,
מימיני מיכאל, ומשמאלי גבריאל, ומלפני אוריאל,
ומאחורי רפאל, ועל ראשי שכינת אל:

שיר המעלות אשרי כל ירא יי, תהוילך בדרךך וקיע כפוך פי תאכל,
אשריך וטוב לך: אשתך כנפן פוריה בירכתי ביתך, כניה כשתילי
זיתים סביב לשלחנה: הנה, פי כן יבורך גבר ירא יי: יברכה יי מציון,
וראה בטוב ירושלים כל ימי חייך: וראה בנים לבניה, שרום על ישראל:

ג"פ רגזו ואר תחטאו אמרו בלבבכם על משכבכם ודמו סלה:

אדון עלם אשר מלך. בטרם כליציר נברא: לעת נעשה
בחפצו כל. אזי מלך שמו נקרא: ואחרי כבדות
הכל לבהו ימלוך נורא: והוא היה והוא הנה. והוא יהיה
בתפארה: והוא אחד ואין שני. להמשיל לו דתהפירה:
כלי ראשית כלי תכלית. ולו העז והמושרה: והוא אלי
וחי גאלי. וצור חבלי בעת צרה: והוא נסי ומנוס די.
מנת כוסי כיום אקרא: בידו אפקיד רוחי. בעת אישן
ואעירה: ועם רוחי גויתי. יי לי ולא אירא:

קריאת שמע על המטה.

רבונו ש' עולם הריני מוחל לך מ' שהקעים והקניט אותי או שחטא
בגנדי בין בגופי בין במסומי בין בכבודי בין בך אשר לי בין
באונם בין ברצון בין בשונג בין במזיד בין ברבור בין במעשה בין
בגלגול זה בין בגלגול אחר לך בן אדם ולא יענש שום אדם בספקתי.
יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד ולא אחזור
בהם ולא אשוב עוד להכעיסך ולא אעשה הרע בפעניך ומה שתמאיתי
לפניך מתוך ברחמיך הרבים אבל לא על ידי יסורים וחללים רעים: יהיו
לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגאלי:

סגולה להצלחה

נאך האבין מיר געפונן אסגולה צו הצלחה בכל ענינים, שבת צו נאכט'ס
צו זאגן, פון דעם הייליגען ברדיטשוב'ער רב הרב הקדוש רבי לוי
יצחק זצ"ל פון כתב יד קרשו מיט דעם לשון:

אסגולה צו הצלחה מאנסלייט און ווייבער און קינדער אלע זאלן זאגן
פאר הברלה דריי מאהל, זענן זיי בטוח אז זיי וועלן גיהאלפן ווערן
מיט קינדער און גיזונד און פרנסה וכל טוב בעזרי:

נאט פון אברתם און יצחק און פון יעקב באהיט דיין פאלק
ישראל פון אלעם בייזין אין דיינס דויב אז דער ליבער

שבת קודש גייט אנועק אז דיא וואך זאל אינו קומען צו
אמונה שלימה צו אמונת חכמים, צו אהבת ודיבוק חברים
טובים צו דביקות הבורא ברוד הוא, מאמין צו ניין בשלש
עשרה עיקרים שלף ובגאולה שלמה וקרוכה במהרה בימינו
ובתחית המתים, ובגבואת משה רבינו עה"ש, רבשע דוא
ביסט דאך אנותן לעוף כח, גיב דיינע ליבע יודישע בוגדערליך
אויך כח דיד צו לובין, און דיד צו דינען און ווייטער קיינעם
נישט, און דיא וואך זאל אינו קומען צו גיזונד, און צו מולאן
צו ברברה, און צו הצלחה, אז צו חסד, און צו עושר וקבורה,
און צו בנה, חיי ומזוגי לנו ולכל ישראל אמן:

כשהולך לישן ילך אל המזוזה ויגיד ידיו ויאמר זה:

יי שומרי יי צלי על יד ימיני: יי ישמר צאתי ובואי
לחיים ולשלום מעתה ועד עולם: שרי ישמרי מכל
חלאים רעים ומחלומות רעים וממקרה לילה:

אחר כך יאמר ויפ' בכל דרכיך דעתו והוא יישר ארחותיה:

שבע ברכות

סדר כרכת המזון לנשואין

קודם ברהמ"ז בסעודה נשואין יש נוהגים לאמר זה:

המזמן אומר: הערצו רבותי מיר וועלין בענשין (רבותי, נברך!)

והמסובין עונים: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם.

המזמן חוזר: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם.

דני הסר וגם חרון. ואז אלם בשיר ירון. נחנו במעגלי צדק. שעה
ברכת בני ישראל. (בברכת) בני אהרן:

ברשות מרנן ורננן ורבותי. נברך אלהינו שהשמחה במעונו.
ושאכלנו משלו.

(ועונים המסובין) ברוך אלהינו שהשמחה במעונו. ושאכלנו משלו.
ובטובו חיינו:

(וחוזר המברך ואומר) ברוך אלהינו שהשמחה במעונו ושאכלנו
משלו. ובטובו חיינו:

שבע ברכות לסעודת נשואין

1. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהכל ברא לכבודו:
2. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם יוצר האדם:
3. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר יצר את האדם
בצלמו. בצלם דמות תבניתו. והתקין לו ממנו בנים עריצרים.
ברוך אתה יי יוצר האדם:
4. שוש תשיש ותגל העקרה. בקבוץ בניה לתוכה בשמחה.
ברוך אתה יי משמח ציון בבניה:
5. שמח תשמח רעים האהובים. בשמחה יצירך בגן עדן
מקדם. ברוך אתה יי משמח חתן וכלה:
6. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. אשר ברא ששון
ושמחה. חתן וכלה. גילה רנה. דיצה וחדנה. אהבה ואחנה.
ושלום ורעות. מהרה יי אלהינו ישמע בערי יהודה ובחוצות
ירושלים. קול ששון וקול שמחה. קול חתן וקול כלה. קול
מזהלות חתנים מחפתם ונערים ממשתה נגינתם. ברוך אתה יי
משמח חתן עם הכלה:

בחופה מתחילים שבע ברכות כאן:

7. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

וממשיכין שהכל ברא לכבודו: